

In gesprek met Boukje van Arkel, bewoonster Rode Dorp
Boukje van Arkel woont ongeveer 16 jaar met haar zoon aan de Ferdinand Huijkstraat. Haar dochter en 3 kleinkinderen wonen iets verder op.

Haar honden.

Haar 2 honden, voor al een bijna 3 jaar oude Franse Bulldog zijn naast haar familie, het belangrijkste in haar leven. De erfenis van haar vader maakte het mogelijk om de aanschaf van de Russische Max, een jeugdroom, te verwezenlijken. Helaas heeft het hondje epilepsie, wat veel zorg vergt. Thuis is het een heel lief beestje; op straat blaft hij van zich af. Hondenpoep ruimt ze altijd op. In een plastic boterhamzakje deponert ze het in de prullenbakken. Vroeger picknickten ze met een plaid in het park. Nu ergert ze zich aan de vele hopen in het gras.

Boukje van Arkel

Het moet wel kunnen langs de waterkant aan de Winterdijk. Daar kom je zelf niet makkelijk bij, maar er wordt niet gespeeld of gerecreëerd. "En de hondenbelasting kan die niet omlaag? Het is bijna 200 euro per jaar!" De honden vullen het "gat" op dat is ontstaan toen de dagelijkse zorg voor haar dementerende vader wegviel door zijn overlijden.

Wonen in het rode dorp.

Ze mist haar ouders nog iedere dag. Ze heeft het niet breed en maakt zich zorgen wat er met het graf van haar moeder moet gaan gebeuren.

De grafrechten verlopen bijna en nieuwe grafrechten kopen of alsnog cremen kost een hoop.

Haar ouders hebben vele jaren op de Parkstraat gewoond. Thuis bewaart ze een map met vergaderverslagen van de bewonerscommissie Rode Dorp, waar haar moeder actief bij betrokken was.

Net als haar ouders woont ze met veel plezier in het Rode Dorp. Een lage huur en leuke burens, die voor je klaar staan als er iets is. En dan ook nog haar dochter op loopafstand. Ze is vaste oppas voor haar kleindochter als haar dochter werkt. Ondanks de slechte staat van het huis, zou ze het liefst er blijven wonen.

Drie jaar geleden was het wel even heel erg: het water liep langs de muren naar binnen. Volksbelang paste de goten aan en het probleem is verholpen.

Toen ze vorige week een brief kreeg waarin de huur per 1 december werd opgezegd is ze enorm geschrokken. Even als veel kennissen in het Rode Dorp. Slapeloze nachten bezorgt het haar. Gebeld naar Mozaïek Wonen, die daarna schriftelijk liet weten dat het niet zo bedoeld is, dat het meer een streefdatum is.

Hoogvliet.

En dan Hoogvliet. Ze weet niet of ze in de wijk kan blijven wonen. De huur van de nieuwe woningen is immers nog niet bekend. Waar ze anders heen zou kunnen? Het liefst blijft ze in de wijk met een groep andere bewoners van nu om zich heen. En haar dochter.

Maar graag met een supermarkt. Natuurlijk is er een tekort aan parkeerplaatsen. Maar dat is er toch wel, met al die mensen die overdag hun auto voor haar deur zetten terwijl ze naar hun werk gaan. Het maakt haar niet veel uit; ze heeft zelf geen auto. Maar haalt graag haar boodschappen om de hoek. Of ze kan helpen door handtekeningen op te halen in de wijk? Tenslotte praten we nog na over haar werk als vrijwilligster bij de Savelberg. Twee middagen in de week is ze in de weer met demente bejaarden. Met heel veel plezier.

Sociaal dus heel actief, betrokken bij wat er om haar heen gebeurt. Maar wat zal de toekomst bieden?